

ம ன் ன ி
நினைவில்...

ACC NO. 46018

மீ. இராசேந்திரன்

மன்னர் நினைவில்...

மீ. இராசேந்திரன்
(மீரா)

வேளியிடு:

சிவகங்கை சம்ஸ்தானம் தேவஸ்தானம்
சிவகங்கை.

ஐந்தாம் பதிப்பு: நவம்பர், 1970

உரிமை: சிவகங்கை சமஸ்தானம் தேவஸ்தானத்தாருக்கு

அச்சிட்டோர்:

முத்தமிழ் அச்சகம், சிவகங்கை-70.

தொலைபேசி எண்: 90

பதிப்புரை

ஆங்கில இலக்கிய உலகில் அழியா இடம் பெற்றுள்ள கவிதைகளுள் 'இன்மெமோரியம்' (In Memoriam) என்னும் கையறு நிலைக் கவிதையும் ஒன்று. இது, 1933 ஆம் ஆண்டில் இறந்த தம் ஆருயிர் நண்பரை எண்ணி எண்ணி 1850 ஆம் ஆண்டில் மகாகவி டென்னிசனால் பாடப்பட்டது. பதினேழு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் அந்த மகாகவியின் துயரம் கரையவில்லை—குறையவில்லை என்பதை அக்கவிதை காட்டுகிறது.

ஆ த ல ல் தம் இதயங் கவர்ந்த ஒரு பெருந்தகையின் பேரிழப்பைப் பற்றி ஒரு கவிஞன் உடனே பாடலாம்; ஓரிரு கிழமைகள் - ஓரிரு மாதங்கள்—ஓரிரு ஆண்டுகள் கடந்தும் பாடலாம். டாக்டர் மு. வரதராசன் “உடனே வருந்திப் பாடியவை, எரியும் தீயின் கொழுந்து போல் உள்ளன; பொறுத்துப் பாடியவை, ஆறிய நெருப்பின் அனல் போல் உள்ளன” என்கிறார்.

இங்கே பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள 'மன்னர் நினைவில்' என்னும் கவிதை எரியும் தீயின் கொழுந்தா? அல்லது ஆறிய நெருப்பின் அனலா? என்று கண்டுபிடிப்பதை நேயர்களுக்கு விட்டு விடுகிறோம்; ஆனால் மன்னர் சண்முகராஜா, பூமித் தாயின் பொன்மார்பில் உறக்கங் கொள்ளத் தொடங்கிய ஓராண்டுக்குப் பிறகு இஃது இயற்றப்பட்டது என்பதை மட்டும் நினைவு படுத்துகிறோம்.

1963 ஆம் ஆண்டில்—மன்னரின் முதலாண்டு நினைவு விழாவில்—இக்கவிதையைத் திரு.திருவரங்கராசனார் பி.ஏ.அச்சிட்டு

வழங்கியபோது ‘அவலப் பாட்டுப் பண்ணையில் இஃது ஓர் அரிய விளைச்சல்; ஒரு வெற்றிகரமான அறுவடை’ என்று சுவைஞர் பலரும் சொல்லி வியந்தனர்; இராமநாதபுர இளவரசர் உயர்திரு. காசிநாததுரை போன்றோர் இப் பாட்டுக்குத் தெய்விகம் ஏற்றிப் போற்றினர்.

1964 ஆம் ஆண்டில், திரு. எஸ். எஸ். தென்னரசு, “கவிஞர் மீ. இராசேந்திரன் அவர்கள் பல முறை அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் பாராட்டுதலைப் பெற்றவர்..... இவர் மக்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமான சிவகங்கை மன்னரைக் கவ்விப் போன சாவைப்பற்றி இங்கே கடிந்திருக்கிறார். கவிதை படிக்கப் படிக்கச் சுவைதருகிறது” என்று குறிப்புரை எழுதித் தமது ‘தென்னரசு’ இதழில் “கனி மரம் சாய்ந்ததே” என்ற தலைப்பில் இக் கவிதையை வெளியிட்டார்.

இஃது, இப்போது சிவகங்கை மன்னர் மேன்மைதங்கிய கார்த்திகேய வெங்கடாசலபதி இராஜா அவர்களின் ஆதரவில் அழகிய வடிவம் பெறுகிறது; திருவெற்றியூரில் ‘மன்னர் சண்முக இராஜா நினைவுப் பயணிகள் இருப்பு’க்கு அடிக்கல் நாட்டும் இந்த இனிய விழாவில் ஐந்தாவது முறை அச்சிடப்பட்டு வெளி வருகிறது.

மேன்மை தங்கிய சிவகங்கை மன்னர் அவர்களுக்கும் கவிதை பற்றிக் கருத்துரைத்துள்ள அறிஞர் பெருமக்களுக்கும் எங்கள் நன்றி.

திருவெற்றியூர் } சமஸ்தானம் தேவஸ்தானம்
23—11—70 } சிவகங்கை.

மன்னர் சண்முக ராஜா — சில செய்திகள்.

வற்றாத ஆறில்லாத ஊர் இருக்கலாம்; வரலாறில்லாத ஊர் இருக்கக் கூடாது.

சிவகங்கை வரலாறுள்ள ஊர்;
வீர வரலாறு படைத்துள்ள ஊர்.

சிவகங்கை வரலாறு பொன்னெழுத்துக்களால் தொடங்கும் காலம், மன்னர் சண்முக ராஜாவின் காலம்.

அவர், கௌரி வல்லப மன்னர் மரபில் முதல் முத்தாகத் தோன்றினார்.

11—3—1925— அவர் தோன்றிய நாள்; கல்வி, கலை, நாகரிகம் முதலிய நல்ல வித்துக்களை சிவகங்கை மண்ணில் ஊன்றிய நாள்.

அவரது நடை வண்டிப் பருவம் கொழுந்துகள் நிறைந்த மாமரம் போல் காட்சியளித்தது; அவர் பிள்ளைத் தமிழின் தலைவரைப் போல் விளங்கினார்.

அவரது குதிரையேற்றப் பருவம், பூக்கள் நிறைந்த மாமரம் போல் கண்களைக் கவர்ந்தது; அவர் உலா இலக்கியத்தின் உன்னத நாயகர் போல் திகழ்ந்தார்.

மன்னர் தொடக்கக் கல்வியைத் தம் தந்தையார் நிறுவிய சிவகங்கை அரசர் உயர் நிலைப் பள்ளியிலும் உயர் கல்வியைச் சின்னஞ் சிறு இலங்கைத் தீவிலும் கற்றுத் தேர்ந்தார்.

1939-இல் அன்னையாரை இழந்தார்; புயலில் சிக்கிய கலமானார்.

1940-இல் தாயுமானவரான தம் தந்தையைப் பறி கொடுத்தார்; கவிழ்ந்த கலமானார்.

அப்போது, அவருக்குப் பதினான்கு வயது; ஆதலால் சிவகங்கை சில ஆண்டுகள் திவான் ஆட்சியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

நாட்கள் நகர்ந்தன.

1940 ஆம் ஆண்டில் மன்னர் மணிமுடிசூடினார்; மக்கள் மகிழ்ச்சிப்பண் பாடினார்.

சிவகங்கையைப் புகழ்க் கோட்டையாக்கக் கருதிய மன்னர் புதுக்கோட்டை உறவையும் பெற்றார்; புதுக்கோட்டை மன்னரின் இளைய சகோதரியைத் தம் வாழ்க்கைத் துணையாகப் பெற்றார்.

இருவரும் அறமும் பொருளும் இணைந்ததைப் போல் ஒன்றினார்; நன்றினார்.

1946-மற்றுமொரு விதத்தில் மன்னர் வரலாற்றில் மறக்க முடியாத ஆண்டு. அண்ணல் காந்தியாரின் ஆணைக்கிணங்கித் “தீண்டாமை வேண்டாமை” என்றார். அரிசனம் என்று தாழ்த்தப்பட்டோர் ஆண்டவன் தரிசனம் காண ஆலயக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டார்; எண்ணற்றோர் கண்களைத் திறந்து விட்டார்.

1947—இந்தியத் துணைக்கண்டம் விடுதலை பெற்ற ஆண்டு. இந்த ஆண்டில்தான் அறியாமைத் தளையிலிருந்து மக்கள் விடுதலை பெற ‘மன்னர் துரைசிங்கம் நினைவுக் கல்லூரி’யை நிறுவினர்.

இடைக்காலத்தில், பொய்கைகள், பூங்காக்கள், கோயில்கள், பள்ளிகள் பலவற்றைத் தோற்றுவித்தார். அவர் உயர் குணங்களால் சிவகங்கை அலங்கரிக்கப்பட்டது.

1948-இல் சிவகங்கைச் சீமை மன்னர், சீமைப் பயணம் மேற்கொண்டார்.

அப்போது, இன்னும் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அவர் இறுதிப் பயணம் மேற்கொள்ளுவார் என்று யாருக்குத் தெரியும்?

11—3—1963, அன்று, மன்னர் தம் உயிர்ப்பயணத்தை முடித்துக் கொண்டார்.

அவர் பிறந்த நாளிலேயே (11—3—1925) மறைந்தார். இரண்டு நாட்களும் ஒன்றாய் அமைந்ததற்குச் சீரிய உட்கருத்து உண்டு என்று மன்னர் வரலாற்றை எழுதிய பேராசிரியர் தி. இராமானுசனார் கருதுகிறார்; “பூதவுடல் மறையும் நாளிலேயே அவர் புகழுடல் கொள்ளுகிறார் என்றே பொருள்” என்கிறார்.

நேற்றிருந்தவர் இன்றில்லை; இன்றிருப்பவர் நானே இருப்பார் என்ற உறுதியில்லை. நேற்று, இன்று, நானே என்றும் இருப்பவர் ஒரு சிலர்; அந்தச் சிலருள் மன்னர் சண்முகராஜா ஒருவர்.

“ தின்ற சொல்லர் தீடுதோன் றினியர் ”

புரவலர்

மேன்மை தங்கிய சிவகங்கை மன்னர்

து. ச. கார்த்திகேய வெங்கடாசலபதி இராஜா
அவர்கள்

வாழ்த்துரை

மேன்மை தங்கிய

சிவசங்கை மன்னர்

நடிகர்கள் பிறக்கிறார்கள்; உருவாக்கப்படுவதில்லை (“Actors are born; not made.”) என்றொரு ஆங்கிலப் பழமொழியுண்டு. கவிஞர்கட்கும் இது பொருந்தும். பிஞ்சுப் பருவத்தில் நடப்பாற்றல் மிகுந்த ஒருவனால் தான் பிற்காலத்தில் வையகம் போற்றும் சிறந்த கலைஞனாக ஒளி வீச முடியும். இதுபோல் இளம் வயதிலேயே அரிய கற்பனைச் சக்தியை நிரம்பப் பெற்றவனால்தான் எதிர்காலத்தில் இலக்கிய உலகு பாராட்டும் பெருங்கவிஞனாகத் திகழ இயலும். “ஒன்றில் தேர்ச்சி பெறப் பயிற்சி தேவையன்றோ?” என்று சிலர் வினா எழுப்புவர். பயிற்சி தேவையே, மறுக்கவில்லை. ஆனால் பயிற்சி ஒன்றினால் மட்டும் தேர்ச்சி பெற முடியாததும் உண்டு. கவி புணையும் திறன் அவற்றிலொன்று. விழியால் காண்பதைப் பாட்டால் புகழுவோ அல்லது இகழுவோ கூடிய திறன் ஒருவனிடத்தில் குடிகொண்டிருக்குமாயின் அவனே பிறவிக்கவிஞன்! இக்கற்பனைச் சக்தி, கவிபுணையும் திறன் அனுபவத்தால் மேன்மேலும் வளரும்; முதுமையில் முழுமை எய்தும்.

“மன்னர் நினைவில்” என்னும் இவ்வரிய கவிதையைப் புனைந்துள்ள பேராசிரியர் மீ. இராசேந்திரன் அவர்கள் ஒரு பிறவிக் கவிஞர். எனதருமைப் பாட்டினர் மறைந்த திரு. துரைசிங்கராஜா அவர்களின் நினைவாக நிறுவப்பட்டுள்ள சிவகங்கைக் கல்லூரியில் தமிழ் விரிவுரையான ராகப் பல வருடங்கள் நற்பணியாற்றிய அன்பர் இராசேந்திரன் வயதில் சிறியவர். ஆனால் மொழிப் பற்று மிகுந்த இவ்வினைஞரின் புலமையோ கடலினும் பெரிது. உழைப்பாலும், திறமையாலும் பதவி உயர்வு பெற்றுச் சிவகங்கைக் கல்லூரியின் தமிழ்த் துறைத் தலைவராகச் சமீபத்தில் பொறுப்பேற்ற கவிஞர் இராசேந்திரன் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு வழங்கியிருக்கும் செல்வங்கள் பல. அவற்றில் இப்படைப் பொன்று; இஃது அவரது புலமைக்கோர் எடுத்துக்காட்டு!

காலஞ்சென்ற என் தந்தை திரு. சண்முகராஜா அவர்களின் நினைவாக இயற்றப்பட்ட தெள்ளு தமிழ்க் கவிதையிது. அன்னாரைப் பாட்டிலும், ஏட்டிலும் புகழ்ந்தவர் பலர்; எழுது கோலேந்திப் பாக்கள் புனைந்தும், மேடையேறிப் புகழ் மழை பொழிந்தும் மறைந்த மன்னரின் தொண்டினைத் பாராட்டியவர்கள் ஏராளம். எண்ணற்ற பாக்களால் எப்புவனாலும் வழங்க முடியாத உலக மறையை ஈரடியால் தந்தான் வான் புகழ் வள்ளுவன். என் அன்புத் தந்தையைப் புகழ்ந்து பக்கம் பக்கமாக எழுதித்தள்ளிய அன்பர்களின் பற்பல

படைப்புகளில் இல்லாத சொல்லழகும், நடையழகும் “மன்னர் நினைவில்” என்னும் இவ்வரிய படைப்பிலிருப்பதைக் கண்டேன். பல முறை படித்து ரசித்தேன். ஏழாண்டுகட்கு முன் தந்தையை என்னிடமிருந்து பிரித்த சாவின் கொடுமையை நினைவுபடுத்திய கவிதைகண்டு கண்ணீரும் சிந்தினேன். நான் மட்டுமா? என் குடும்ப நண்பர்கள், அன்பர்கள், உறவினர் பலரின் கண்களையும் குளங்களாக்கிய கவிதை இது. கவிஞரை நான் என்ன சொல்லி, எப்படிப் பாராட்டுவது? என்ன கூறினாலும் அவரது புலமைக்கு அது ஈடாகுமா? கவிஞரின் கீதாஞ்சலிக்கு என் இதயம் நிறைந்த நன்றிகள் என்றும் உரித்தாகுக! பேராசியரியர் இராசேந்திரனின் சேவை தாய் மொழி தமிழுக்கு என்றும் தேவை. அவரதுபுலமை வாழ்க! அது மேன்மேலும் வளர்க! தொடர்க! செழித்தோங்குக! நான் வாழ்த்தவில்லை. நான் வந்த அரசவழியைக் காத்தருள் புரியும் ஸ்ரீ இராஜராஜேசுவரி அம்மனை வேண்டி வணங்குகிறேன்.

வாழ்க தமிழ்! வளர்க தாயகம்!

15—11—1970) து. ச. கார்த்திகேய ராஜா
சிவகங்கை (சிவகங்கை மன்னர்)

வாழ்த்துப்பா

பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன்

அன்பார் இராசேந் திரப் புலவ,
அருமை யாக நீ யாத்த
துன்பப் பாடல் தலைந் தாய்த்தான்
துயரப் பேருக்கில் தோய்ந்திட்டேன்.
வன்புச் சாவை விளிந்து நேடு
வழக்குப் பேசும் உன் கவிதை
முன்மில் உளது நன்றியுளம்
முழுதும் பேசும் முறைகண்டேன்.

இன்னல் விளைந்த ஏக்கத்தில்
எழுந்த தேவினும் சுவைவாலிந்த
கன்னந் தமிழில் கருத்தாழம்
காட்டுந் தமிழில் கட்டியதால்
'மன்னர் தினைவில்' எனும் உன்றன்
வன்னப் பாடல் சிவகங்கை
மன்னர் புகழ்க் கோளிச்சான்றாய்
வாழும் என்றும் என்றேன்றும்

அன்புடன்

அ. சீனிவாசராகவன்

11-11-70

அணிந் துரை

தவத்திரு

குன்றக்குடி அடிகளார்

சிவகங்கை அரச பரம்பரையினர் வழிவழி அறம் வளர்க்கும் திருமரபினர். சிவகங்கை அரசர்கள் தொட்ட ஊருணிகளும், வெட்டிய குளங்களும், வளர்த்த காடுகளும், எடுத்த கோயில்களும், அமைத்த ஆதலர் சாலைகளும் எண்ணில் பெருகும். இந்த அரசர் பரம்பரையில் வந்த மாட்சிமைக்குரிய சண்முக ராஜா அவர்கள் வழிவழி அறங்களைப்பேணி வளர்த்ததோடன்றி அறியாமை இருளகற்றும் ஞாயிறு போல விளங்கிக் கல்விப்பணியும் செய்தார்கள். உயர்நிலைப்பள்ளியும், கவினுறு ராஜா துரைசிங்கம் கல்லூரியும் கண்டு அறிவொளி பரப்பினார்கள்.

அறம் செய்தலைவிட அறத்தைப் பேணுதல் சிறப்புடை அறமாகும். வழிவழி செய்து வந்த அறங்களைப் பேணுதற்குரிய தகுதி சான்ற திருமிரு. கார்த்திகேய வெங்கடாசலபதி அவர்களை நன்மகவெனப் பெற்று நமக்களித்துள்ள கொடை பெருங்கொடையாகும்.

அமரர் சண்முகராஜா அவர்களை நினைந்து அருமைக் கவிஞர் மீ. இராசேந்திரன் பாடியுள்ள கவிதைகள் உள்ளத்தைத் தொடுகின்றன; கண்களைக் குளமாக்குகின்றன. அவர் முன்னிலைப் படுத்தியுள்ள சாவுக்கு, இவர் கவிதையைக் கேட்கும் திறம் இருந்திருக்குமாயின் அமரர் சண்முகராஜா அவர்களின் இன்னுயிரை மீட்டிருக்கலாம். அதுவோ, கேளா இயற்கையாயிற்று.

அமர் சன்முகராஜா அவர்களுக்கு நாம் செலுத்தக் கூடிய நன்றிக்கடன் அவர் நம் மரபு நெறிவாழ வாழ்த்துவதும் அவர் நம் அறப்பணிகள் எழுஞாயிறென ஏற்றமுற வளரத் துணை தின்று தொண்டு செய்வதுமாகும். இந்த உளப்பாங்கினை நம் அனைவருக்கும் இறைவன் தந்தருளுவானாக.

நமது சிவகங்கை அரசர் திருமிரு. கார்த்திகேயவெங்கடாசலபதி அவர்கள் பழைய திருவும், புதிய பொலிவும் பெற்று வாழ்க. வாழ்க!

குன்றக்குடி அடிகளார்.

பாராட்டுரை

சிவகங்கை சட்டமன்ற உறுப்பினர்

திரு. சி. சேதுராமன்

‘அறத்தான் வருவதே இன்பம்’ என்பது வள்ளுவம். வள்ளுவ நெறிப்படி வாழ்ந்த மன்னர் சண்முகராஜா அவர்களின் நல்ல நினைவைப் போற்றும் வகையில் வெளிவரும் ‘மன்னர் நினைவில்’ என்னும் இச் சின்னஞ் சிறு நூல், ஒரு சின்னஞ் சிறு செல்வத்தின் தூய சிங்காரப் புன்ளகை போல் என் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டது.

குடி உயரவும் குலம் ஓங்கவும் சிவகங்கைச் சீமை சிறக்கவும் தமது முன்னோர்களைப் போலவே மேன்மைதங்கிய சிவகங்கை மன்னர் திரு. து. ச. கார்த்திகேய வெங்கடாசலபதி ராஜா அவர்களும் பாடுபடுகிறார்கள்; எல்லா வகையிலும் உதவுகிறார்கள். இப்போது கவிஞர் இராசேந்திரனின் இணையற்ற காவியத்தை வெளியிடுகிறார்கள்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குக் கவிஞர் இராசேந்திரனின் கவிதைகளில் மிக்க ஈடுபாடு உண்டு. தமது இறுதிக் கடிதத் திலும் இவரது பாடலை எடுத்தாண்டிருக்கிறார்கள்.

அண்ணா அவர்களால் பாராட்டப் பெற்ற கவிஞரின் இந்தச் சொல்லோவியம் பெரும் பாராட்டுக்குரியது.

அன்புள்ள,

சி. சேதுராமன்.

மதிப்புரை

பேராசிரியர், பைந்தமிழ்ப் பாவலர்
அ. கி. பரந்தாமனார், எம். ஏ.

தென்பாண்டி நன்னாட்டைச் சேர்ந்த சிவகங்கைச் சீமையைப் பார்புகழ ஆண்டு வந்த பேர்பெற்ற மன்னர்கள், தண்டமிழ் வளர்ச்சியிலும் அறக்கொடை வளத்திலும் பன்னெடுங்காலமாகச் சிறந்து விளங்கி வருவதைத் தமிழகம் நன்கறியும். அத்தகைய பொற்புறு பரம்பரையில் வந்த நற்குணச் செல்வர் மன்னர் துரை. சண்முகராஜாவும் பல சத்திரங்களையும் சில கலைக்கூடங்களையும் நலம் மிக்க பள்ளிகளையும் கல்லூரியையும் நிறுவி, இளம் அகவையி லேயே நிலவுலகைவிட்டு மறைந்தார். கவிஞர் மீ. இராசேந் திரனாருடைய பேரன்புக்கும் பெருமதிப்புக்கும் உரியவரா யிருந்த மன்னர் மறைந்து ஓராண்டாகியும், கவிஞரது உள்ளத்தில் நாளடைவில் ஆருது பொங்கிக் கிடந்த பிரிவுத் துயரம், இவ்வரிய அவலச் சுவை மிக்க பொருள் பொதிந்த உவமை நலம் மிளிரும் கவிதையை—‘மன்னர் நினைவில்...’ என்னும் தலைப்பில் அமைந்த இக்கையறு நிலைப்பாடலைத் தமிழுலகுக்குத் தந்திருப்பது பாராட்டுக் குரியது. ஆழ்ந்த துயரத்தில் அமைந்திருந்து வெளி வருகின்ற கவிதை அரிய கவிதையாக இருக்கும் என்னும் உண்மைக்கு இஃது எடுத்துக் காட்டாகும் என்பதில் ஐயமில்லை. இக்கவிதையில் மிளிரும் அவல மெய்ப்பாடு, இதனை ஒரு முறை படிப்பார் உள்ளத்தையும் கொள்ளை கொள்ளாமல் இருத்தல் இயலாது.

“கல்லூர் கட்டுவித்தார்; அவர்க்கு நாங்கள்
கல்லறையைக் கட்டுவீக்க லாமா கூறு,”

என்னும் அடிகள் என் உள்ளத்தைத் தொட்டு விட்டதை
நான் இங்குச் சொல்லாமல் இருக்க முடிய வில்லை.

இன்னும் மன்னரது திரும்பிவாராப் பெரும் பிரிவு, எழில்
இயற்கையையும் தனிப்பட்ட தம்மையும் வாட்டியிருப்பதைக்
கவிஞர்,

‘வாடிப் போய்க் கிடக்கின்ற சேடிக னீப்பார்’

என்று தொடங்கும் பாடலில் புலப்படுத்தியிருப்பதைக்
காண்க. இக்கவிதை, கம்பர் பெருமானார் பாடிய

“ஆவும் அழுத அதன் கன்றழுத அன்றலர்ந்த
பூவும் அழுத புனற் புள்ளழுத கள்ளொழுகும்
காவும் அழுத கன்றழுத கால்வயப் போர்
மாவும் அழுத அம் மன்னவனை மானவே”

(அயோத்-நகர் தீங்கு படலம்-செய் 102)

என்னும் பாடலை எனக்கு நினைப்பூட்டுகிறது.

“அநியாய மாய் நகரை அழிக்கப் பாயும்
நீ வருதல் போல் வந்தாய் சாவே”

என்னும் அடிகளில் வரும் உவமை நயம் மிகவும் உணர்ந்து
சுவைத்தற்கு உரியது...

கவிஞர் மீ. இராசேந்திரனார் மதுரைத் தியாகராசர்
கல்லூரியில் முதுகலை வகுப்பு மாணவராக இருந்த போதே

அங்குத் தமிழ்ப்பணி செய்து கொண்டிருந்த நான், அவருடைய கவிதைத் திறனையும் தமிழன்பையும் தமிழ்த்தொண்டையும் கண்டு கண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன். இவற்றிற்கு மேலாக அவரது இனிய நற்பண்பையும் அறிந்து பூரித்திருக்கிறேன். இன்று சிவகங்கைச் சீமைக்கும் சிவகங்கைக் கல்லூரிக்கும் மிக்க சிறப்பைத் தேடித்தரும் செல்வமாக, அரிய அணிகலனாக, உண்மைத் தமிழ்த் தொண்டராக விளங்கும் தமிழ்ப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறைத் தலைவர், என் உள்ளம் கவர் கவிஞர் திரு. மீ. இராசேந்திரனாரை இக் கவிதைக்கு எழுதியுள்ள மதிப்புரை வாயிலாகச் செந்தமிழ்ச் சென்னையம்பதி யிலிருந்து உளமார அன்போடு பாராட்டித் தண்டமிழ்த் தொண்டு செய்து நீடு வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

18. முத்து முதலி தெரு

சென்னை-7

13-11-1970

அன்புள்ள

அ. கி. பரந்தாமனார்.

கருத்துரை

வி. நல்லசாமி பிள்ளை எம். ஏ., பி. எல்.

காலஞ்சென்ற நமது சிவகங்கை மன்னர் சண்முகராஜா அவர்கள் அன்பும் பண்பும் நிறைந்தவர்கள். எல்லோரிடத்திலும் பிரியமாகவும் இனிமையாகவும் பழகக்கூடியவர்கள். அவர்களின் இராஜ காம பீர்யமும், எழில்மிகு தோற்றமும், கருணை ததும்பும் கண்களும் மறக்கற்பாலனவன்று. அவர்கள் தந்தை காலஞ்சென்ற துரைசிங்க மகாராஜா அவர்கள் சிவகங்கை நகரில் ஒரு கல்லூரி அமைக்க வேண்டும் என்று கண்ட கனவை நனவாக்கி, துரைசிங்க மன்னர் நினைவுக் கல்லூரியை நிறுவி, மரபினுக்கும் தனக்கும் உலகுள்ள ளவும் பெருமை தேடிக்கொண்டவர்கள்; சிவகங்கைச் சீமை மக்க ளின் நன்றிக்கும் பாராட்டிற்கும் உரியவராவார்கள். இங் வயதில் ஏற்பட்ட அவர்கள் மறைவு மக்களைத் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது. ஆயினும் அவர்களின் செல்வக் குமாரர், நமது மன்னர் திருமிகு. கார்த்தி கேய வெங்கடாசலபதி அவர்கள் தன் தந்தையவர்கள் விட்டுச் சென்ற பணிகளைப் பூர்த்தி செய்து கல்லூரி, தேவஸ்தானம் முதலிய ஸ்தாபனங்களை நன்முறையில் நடத்திவருவது மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி தரத்தக்கதாயிருக்கிறது. மறைந்த மன்னர் பெயரால் திருவெற்றியூர் பகுதியில் பாதம்பிரியாளைப் போற்றவரும் பக்தர்கள் தங்க நமது மன்னர் விடுதியமைப்பது சாலப் பொருத்தமுள்ளது.

காலஞ்சென்ற மன்னர் சண்முகராஜா அவர்கள் மறைந்த சமயம் 'மன்னர் நினைவில்', ராஜா துரைசிங்கம் நினைவுக்கல்லூரித் தமிழ்ப் பேராசிரியர், கவிஞர் மீ. இராசேந்திரன் அவர்கள் இயற்றியிருக்கும் இரங்கற்பா சொல்தயமும் பொருட் செறிவும் உடையதாய்ப் பொலி கிறது. அச்சமயம் மன்னர் பிரிவாற்றாமையால் துடித்த மக்களின் துக்கத்தையும் காலனின் கொடுமையையும், சித்திரித்துக் காட்டுவதாய் இரங்கற்பா அமைந்திருக்கிறது. இந்த இரங்கற்பா "மீரா" அவர்கள் ஒரு சிறந்த கவி என்பதையும் எடுத்துக் காட்டு கின்றது. உலகில் ஏனைய மொழி இலக்கியங்களில் உள்ள சிறந்த இரங்கற்பாக்களுக்கு ஒப்பாக இருக்கிறது. மீரா அவர்கள் ஆக்கி யுள்ள மற்ற பாக்களும் தமிழ்க் கவிதையை ரசிப்பவர்களுக்கு விருந்தாக இருக்கின்றன.

வி. நல்லசாமி பிள்ளை.

சிறப்புரை

ஒளவை. துரை. நடராசன் எம். ஏ, எம், லிட்.

பாண்டி நாட்டின் ஒரு பகுதியை ஆண்ட சிவகங்கை மன்னரின் மறைவைக் குறித்து என் அருமை நண்பர் பேராசிரியர் மீரா, கலங்கிப் புலம்பிய கையறுநிலைக் காவி யம் இப்போது புதிய போலிஷ்டர் வெளிவருகிறது. பேராசிரியர் மறைவால் ஏற்பட்ட காரிகுள் படிந்திருந்த நாட்களில், இரண்டொரு இரவில் என்சீர் வகுத்த வரிகளாக அவர் எழுதிக் கொண்டிருந்த போது நாங்கள் சிலர் உடனிருந்தோம். எனவே இது நிறந்த நான் முதல் எனக்குப் பழகிய பாடலாகும்.

கவலையும் அவலமும் கலந்த கழனியிலே கவிதைப் பயிர் விளையும் என்பார்கள். கலங்கிய நீரில் மலர்ந்த கண்ணீர்ந்த தாமரைகளான இவை பாட்டு வரிகளா? கன்னத்து மேட்டில் கவலை போட்ட கண்ணீர் வரிகளா?

மன்னர் நிலாவில் சூழ்குகிறபோது கமலரின் கவலை, பாரி மகளிரின் துயரத் துடிப்பு, இவை எல்லாம் நிலாவில் நிழலாடுகின்றன. 'மன்னர் நிலாவில்', என்றும் மக்கள் நிலாவில் நிற்கும்.

என் மனத்தை மயக்கிக் கொண்டேயிருக்கும் மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்களுள் பேராசிரியர் மீரா அவர்களுக்குப்பேரும் பங்கு உண்டு. அவர் பாட்டு மனம் வாழ்க. வெல்லக் கவிதை களைத் தீட்டும் அவர் விரல்கள் வெல்க.

அன்பகலா

ஒளவை நடராசன்.

முன்னுரை

சேந்திஉடையநாதபுரம் சீனிவாசன் எம். ஏ.,

வரலாறு விலக்கிய மன்னர்களைக்கூட இலக்கியம் வர வேற்று மாலை சூட்டியிருக்கிறது. எந்தப் புகழையும் விடப் புலவர் பாடும் சந்தப் புகழையே பெருமைக்குரியதாக இந்த நாட்டு மன்னர்கள் கருதி வந்திருக்கிறார்கள். “புலவர் பாடாது வரைக என் நிலவரை” என்பது பாண்டியன் சூளுரை.

திருமலைராயன் என்ற மன்னனைப் பற்றிச்சரித்திரம் சட்டை செய்யவில்லை. அதனாலென்ன? அவன் வாழவைத்த காளமேகம் தன் உயிர்க் கவிதையால் அவனுக்குச் சாகா வரம் தந்திருக்கிறான்.

புலவர்கள் தமிழுக்கு உயிர் தந்தார்கள்.

தமிழ் அவர்களுக்கு வறுமைதந்தது!

மன்னர்கள் அவர்களுக்குப் பொன்னும் மணியும் தந்தார்கள்.

புலவர்கள் அவர்களுக்குப் புகழும் பெருமையும் தந்தார்கள்.

இப்படி ஒருவரையொருவர் ஒட்டிநின்று இறந்தகாலத்தை எட்டி உதைத்துவிட்டு இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

சிவகங்கை அரசபரம்பரை சேதுபதி அரசர்களுக்கு ஈடாகத் தமிழ் வளர்த்த பரம்பரை. புலவர்களுக்குக் கிள்ளிக் கொடுக்காமல் அள்ளிக்கொடுத்த இந்தப் பரம்பரையில் துரைசிங்கமன்னர் குறிப்பிடத் தக்கவர். அவர் தமிழ்ப் புலவர்களுக்குச் சீவிதக் கிராமங்கள் விட்டவர். தம் புகழைச் சாவில் நட்டவர். அந்த மாமன்னர் செந்தமிழ் வளர்த்த செய்தியைப் 'பஞ்சலட்சணத் திருமுக விலாசம்' என்ற நூல் பின்வருமாறு பாராட்டுகிறது:

“அம்புவியில் நம்மையறி யாரில்லை! நம்பையரோ
சேம்போன்மலை மேல்இட்ட தீபமாம்—இம்பந்தனில்
நிர்க்கதலம் மேவும் சிவகேங்கை வாழ் உயர்சன்
மார்க்க துரைச் சிங்க மகராஜன்—ஏற்கையுடன்
சிந்தை மகிழ்ந் (து) அஞ்சாறு சீவிதக் கா மங்கள்விட்டு
மேந்தமரி யாதைதந்தான் மேன்மையாய் . . . . .”

இந்தத் துரைச்சிங்கம் வழித்தோன்றலே மறைந்த சண்முகமன்னர். வள்ளல் வழிவந்த மகனும் வள்ளலாக வாழ்ந்ததில் வியப்பில்லை. எனவே அந்தக் கோமான், கொடை மிகுந்த சிமான் இறந்த பொழுது இன்றைய மறுமலர்ச்சிக் கவிஞர்

“ இது புலவர் கூற்றாக வருவது.

சிவகங்கை சமஸ்தானப் புலவரான பிரமணூர் மிராசுக் கணக்கு வில்லியம்பேன்னை 1876-இல் நிலைய கொடிய தாதுவருஷப் பஞ்சத்தைப் பற்றிப் 'பஞ்சலட்சணத் திருமுக விலாசம்' என்ற ஓர் அரியநூலை இயற்றினார். '1899இல் அரங்கேறிய இந்த நூலுக் கிணையான நகைச்சுவை நூல் உலக இலக்கியத்திலேயே கிடையாது என்று துணிந்து சொல்லலாம்' என்கிறார் அமர். கு. அழகிரிசாமி.

களின் ஏகப் பிரதிநிதியாக இருந்து கொண்டு கவிஞர்
'மீரா',

“பாடிப்போய்க் காட்டுதற்குத் தலைவன் இன்றிப்
பரிதவிக்கும் என்னை இதோ பார்பார் சாவே”

என்று புலம்புவது பொருத்தமானதே.

இதயம் தாங்கமுடியாத தன் கணவன் சாவை எண்ணி,

“என்போற் பெருவிதிர்ப் புறாக நினை
இன்னுதற்ற அறவில் கூற்றே”

என்று புறநானூற்றுப் பெண்ணொருத்தி சாவைச் சபிக்
கிருள். சண்முக 'மன்னர் நினைவில்' பாடும் நம் கவிஞரோ,

“உன்னைநான் பழிக்கின்றேன் என்று சாவே
ஓருபோதும் கருதாதே; கேட்டி. குந்தால்
என்னைநான் கொடுத்திருப்பேன்! அதனை விட்டே
ஏனந்தத் தேனுயிரைப் பறித்தாய் ....”

என்று சாவோடு செய்துகொள்ளும் சமாதானம் நம் உள்
ளத்தை உருகவைக்கிறது; கண்ணில் நீர்பெருக வைக்
கிறது.

இத்தகு புகழுக்குரிய வள்ளல் வழிவழி வாழ்வதாக. அவர்
களை நினைந்து நினைந்து கவிஞர்குலம் பாட்டிசைப்பதாக.

எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் தலைவர்...

ம ன் ன ி நி னை வி ல் ...

இலைவத்தாய்; மலர்...

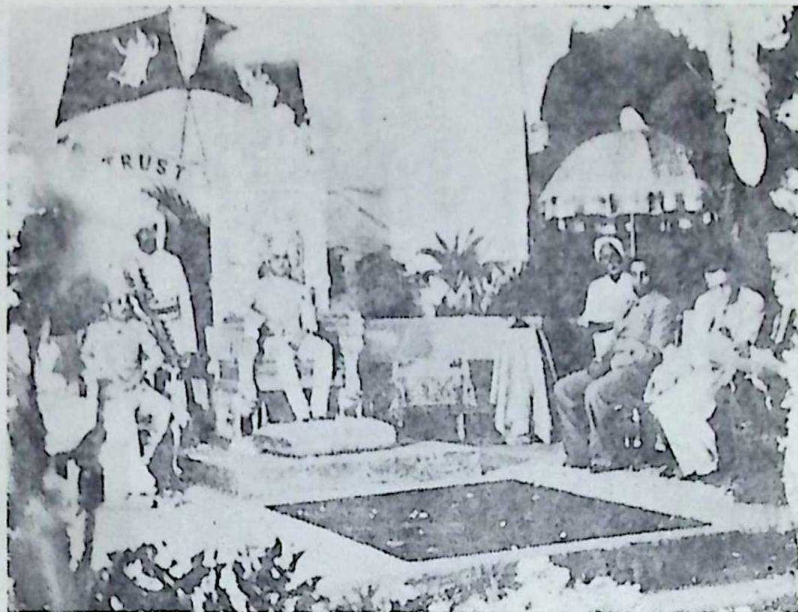
இருந்தாலும் இதுகொடுமை!
கொடுமை! சாவே!
இரக்கமற்ற செய்கை உன்
செய்கை! எந்த

மருந்தாலும் தீராத
நோயை நெஞ்சில்
வளரவிட்டாய்; விளம்பர-மோ
கத்தில் மூழ்கி

விருந்தாலும் விழாவாலும்
வெளிச்சம் போடும்
'வேடிக்கை மனிதர்கள்'
எல்லாம் இங்கே

இருந்தாலும் இறந்தாலும்
ஒன்று தானே;
இலைவத்தாய்; மலர்சிதைத்
தாய்;
கொடுமை, ஐயோ!

பாராண்டு கொண்டிருந்த வேந்தை...

உன்னை நான் பழிக்கின்றேன் என்று சாவே
ஒரு போதும் கருதாதே! கேட்டி ருந்தால்

என்னை நான் கொடுத்திருப்பேன்! அதனை விட்டே
ஏன் அந்தத் தேன் உயிரைப் பறித்தாய்? ஓ! ஓ!

மன்னர் தான் கொடுப்பதற்கு முடியும் என்று
மறக்காமல் அவர்வாழ்ந்த மனைபு குந்து

பொன்னைப்போல் பொருளைப்போல் ஆவி வாங்கிப்
புறப்பட்டுப் போனாயோ? சாவே சொல்! சொல்!

ஏராண்டு வாளாண்டு செழித்தி ருக்கும்
இசைச்சீமை சிவகங்கைச் சீமை என்னும்

பாராண்டு கொண்டிருந்த வேந்தை நீயோ
பரிசாகப் பெற்று விட்டாய்; எங்க ளுக்கோ

நீராண்டு கொண்டிருக்கும் விழியும், துன்ப
நெருப்பாண்டு கொண்டிருக்கும் நெஞ்சும் தந்தாய்;

ஓராண்டு முடிந்தாலுங் கூட, சாவே
உன்கொடிய பரிசையாம் இழக்க வில்லை!

பாரி உயிர் கவர்ந்துசென்ற வேளை அந்தப்
 பறம்பரசன் இளமகளிர் கண்ணீர் மையில்
 தூரிகையைத் தொட்டெழுதி வைத்துச் சென்ற
 துயர்ப்படத்தைக் கண்டிருப்பாய்; இல்லை யாசொல்?
 கூரியகண் உனக்குண்டே - கண்டி ருப்பாய்;
 கொடுமையினை ஏன்தொடர்ந்தாய் கண்ட பின்னும்?
 மாரியுடன் போட்டியிடும் எவரை யும்நீ
 மாய்த்துவிடு வாய்போலும் விரைவில். சாவே!

உங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் தலைவன் ஏனோ
 ஓயாமல் தேய்கின்றான்; பாவம்! ஆனால்
 எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் தலைவர் மட்டும்
 எப்போதும் வளர்கின்றார் என்று நாங்கள்
 கங்குலிலே முகங்காட்டும் மீன்இ னத்தைக்
 கண்டுநகை புரிந்ததனால் வெகுண்டாய் போலும்!
 தங்களுக்குப் பெருமைதர நினைத்தாய் போலும்!
 திட்டமிட்டு நல்லுயிரைப் பறித்து விட்டாய்!

பட்ட மரம் வெட்டுண்டால் பரவா யில்லை;
பாதத்தில் தைக்கின்ற முள்வ ளர்க்கும்

நெட்டைமரம் வீழ்ந்திட்டால் கவலை யில்லை;
நிழல் நாடி நிற்போர்க்கு மயக்கம் நல்கும்

கெட்டமரம் - நச்சுமரம் நிலத்தில் வெட்டிக்
கிடந்திட்டால் வருத்தமில்லை; ஆனால் உன்கை

தொட்டமரம் நல்லமரம் - கனிப முத்துத்
தொங்கிக்கொண் டிருந்தமரம்; வீழ்த்த லாமா?

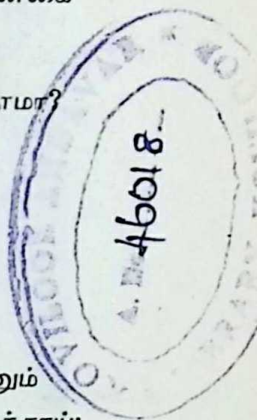

மண்ணாசை உடையவர்மேல்-பொறுமை என்னும்
மண்ணாசை உடையவர்மேல் ஆசை வைத்தாய்;

பெண்ணாசை உடையவர்மேல்-கல்வி என்னும்
பெண்ணாசை உடையவர்மேல் ஆசை வைத்தாய்;

பொண்ணாசை உடையவர்மேல்-தூய்மை என்னும்
பொண்ணாசை உடையவர்மேல் ஆசை வைத்தாய்;

உண்ணாசை பேராசை! எங்கள் வாழ்வின்
ஓராசை யைப்பிரித்தாய்; கொடுமை, ஐயோ!

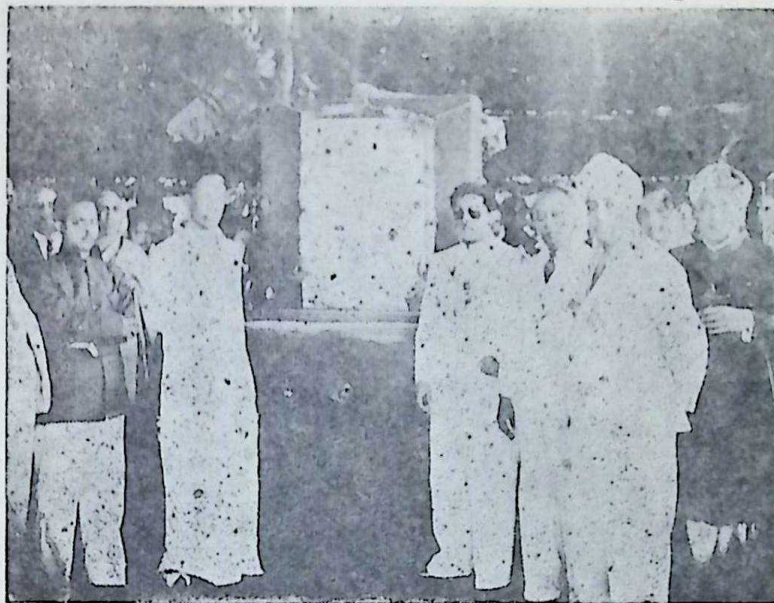

கல்யாணப் படமெடுத்த கலைஞன் ..

கொடைகாண வேண்டுமென்றும் அருளைச் சிந்தும்
 குளிரந்தவிழி தனைக்காண வேண்டு மென்றும்,
 நடைகாண வேண்டுமென்றும் இதழ்கள் சிந்தும்
 நகைகாண வேண்டுமென்றும் உடல் உடுத்தும்
 உடைகாண வேண்டுமென்றும் தமிழ்முகத்தின்
 ஒளிகாண வேண்டுமென்றும் புகழ்தல் கேட்டுத்
 தடைகாண நினைத்தாயோ அவர்க்கு நீதான்?
 தற்பெருமை தேடுகின்ற சாவே, சொல்! சொல்!

இல்லாதார் இயலாதார் பசியைப் போக்க
 எத்தனையோ சத்திரங்கள் கட்டு வித்தார்;
 எல்லாரும் இன்புற்றே இருக்கும் வண்ணம்
 எத்தனையோ கலைக்கூடம் கட்டு வித்தார்;
 கல்லார்உள் ளார்இந்த நாட்டில் என்னும்
 கறைநீங்க ஒளி ஓங்கப் பள்ளி யோடு
 கல்லூரி கட்டுவித்தார்; அவர்க்கு நாங்கள்
 கல்லறையைக் கட்டுவிக்க லாமா, கூறு?

கல்லூரி கட்டுத்தார் ..

வாடிப்போய் கிடக்கின்ற செடிக னோப்பார்;
 வதங்கிப்போய்க் கிடக்கின்ற கொடிக னோப்பார்;
 ஆடிப்போய் நின்(று) அவர்முன் மகிழ்ச்சி தந்த
 அழகுமயில் சிலைமயிலாய் ஆன தைப்பார்;
 ஓடிப்போய் அவர்முன்னர் கூவிக் கூவி
 உளங்கவர்ந்த குயில்ஊமை ஆன தைப்பார்;
 பாடிப்போய்க் காட்டுதற்குத் தலைவர் இன்றிப்
 பரிதவிக்கும் என்னை இதோ பார் பார் சாவே!

சிறுவயதில் மன்னருடல் பேணிக் காத்த
 செவிலித்தாய் துடிக்கின்றாள்; அதோபார் சாவே!
 சிறுவயதில் கூடிமகிழ்ந் திருந்த தோழர்
 சிந்தைநொந் தழுகின்றார்; அதோபார் சாவே!
 சிறுவயதில் கல்விதந்த ஆசான் இன்று
 செயலிழந்து தவிக்கின்றார்! அந்தோ! சின்னஞ்
 சிறுவயதில் குஞ்சுகளை விட்டு விட்டுச்
 சிறகடிக்கச் செய்துவிட்டாய்! முறையா கூறு?

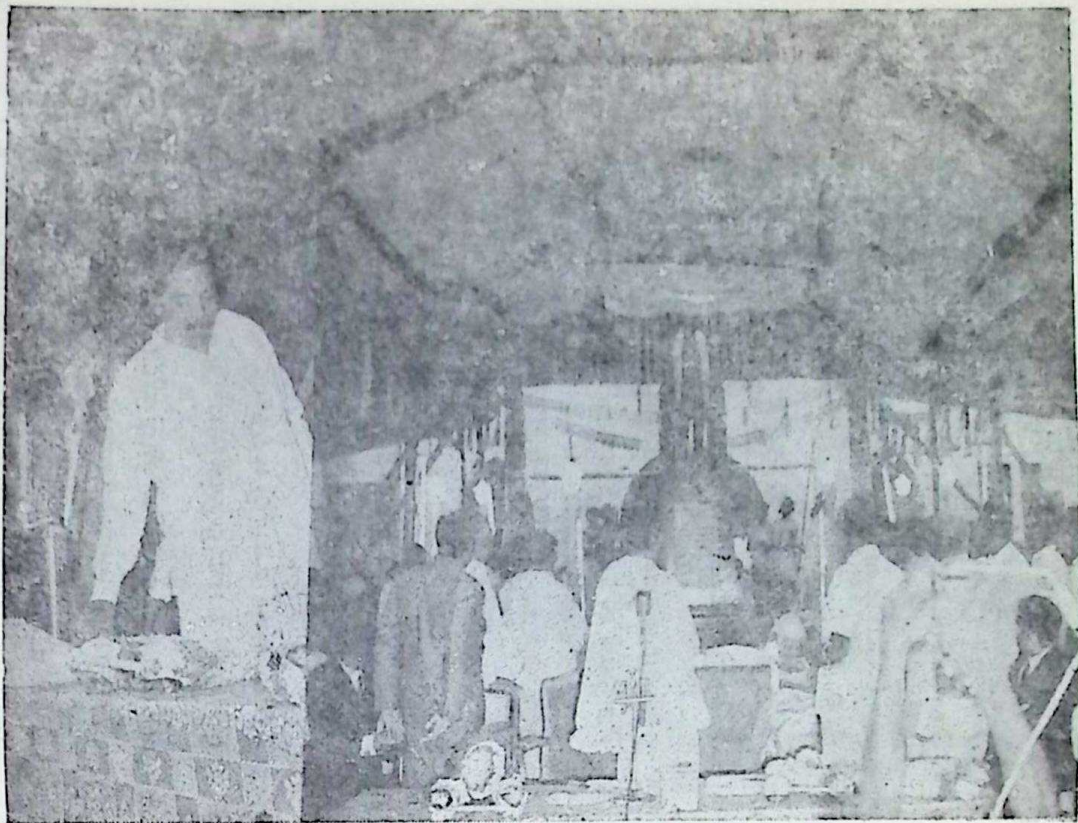
கல்லறையைக் கட்டுவிக்க லாமா ..

கல்யாண மாலைகட்டித் தந்தோன் இன்று
 கல்லறைக்கு மாலைகட்டக் கலங்கு கின்றான்;
 கல்யாணப் பாட்டிசைத்த பாணன் இன்று
 கல்லறைக்குப் பக்கத்தில் புலம்பு கின்றான்;
 கல்யாணப் படமெடுத்த கலைஞன் இன்று
 கல்லறையை நோக்கிக் கை நடுங்கு கின்றான்:
 கல்யாண ஊர்வலத்தைக் கண்டா ரெல்லாம்
 கண்ணீர்ஊர் வலங்காண வைத்தாய், சாவே!

நீவருதல் கூடாதென் றுரைக்க வில்லை;
 நேர்மையுடன் மெதுவாக மந்தை விட்டே
 ஆ-வருதல் போல் வந்தால் வரவேற் போமே!
 அநியாய மாய்நகரை அழிக்கப் பாயும்
 தீ-வருதல் போல் வந்தாய்; இரக்க மின்றிச்
 சீறிவரும் புயல் போல வந்தாய்; சாவே!
 நீ வருதல் முதுமையிலே என்றால் நன்று;
 நெருங்கி வந்தாய் இளமையிலே; நன்று கூறு?

ஈராயி ரம் ஆண்டுத் தமிழ் கத்தின்
 இலக்கியங்கள் சித்திரித்துக் காட்டு கின்ற
 ஓராயி ரம்மன்னர் உயிர்கு டித்தாய்;
 ஒரு கதிர்போல் ஒருமன்னர் இருந்தார்; நன்றாய்
 ஆராயா மல்அவரைக் கொன்று விட்டாய்;
 ஆத்திரம்நீ அடைந்தாலும் அச்சம் இல்லை;
 பேராயி ரம் உள்ள அவையில், நீதி
 பிறழ்ந்துவிட்டாய் நீ என்பேன் இனிமேல் சாவே!

பெருமை நிரை வற்ற வைக்க முடியாது...

மானுடத்தை அழிப்பதென்றன்
வேலை என்று
மனப்பால்நீ குடிக்காதே!
வேண்டு மானால்

ஊனுடலை அழித்திடலாம்;
உடல்தி யக்கும்
உயிர்மூச்சை நிறுத்திடலாம்;
ஆனால் என்றும்

வானுலகு வரைபரவும்
பெருமை நீரை
வற்றவைக்க முடியாது!
கருணை மன்னர்

தேன்புகழைக் கீர்த்தியினைச்
சாவே, உன்னால்
தீண்டிவிட முடியாது
தெரிந்து கொள்நீ!

மகரந்தப்பொடிகள்

உயிருள்ள பாட்டு

சிவகங்கை மன்னர் துரை. சண்முக இராசா மீது பாடிய கையறுநிலைப் பாடல்கள் தானாகப் பொங்கி எழும் உணர்ச்சியிலே கவிதை பிறக்கும் என்கிறார்களே, அவ்விலக்கணத்திற்கு வரிக்கு வரி, சொல்லுக்குச் சொல் எடுத்துக் காட்டு. உயிருள்ள பாட்டு; என் உள்ளம் உருக்கிய பாட்டு.

டாக்டர். தமிழண்ணல் எம். ஏ.,

அழகிய வசவு

அன்பு மீரா,

ஆரிது கோணர்ந்து தந்த 'மன்னர் நிலாவில்' கண்ணிர்க் கவிதைகள் இன்னும் நிலாவில் நீந்திக் கொண்டிருக்கின்றன. சாவுக்கு இவ்வளவு அழகிய வசவு இதுவரை கிடைத்திருக்காது. மறைந்த மன்னரும் தங்கள் சோற் கோயிலோடு நிரந்தரமாக வாழ்வார்.

பேராசிரியர், கவிஞர். அப்துல் ரகுமான் எம். ஏ.

சோகத்தில் சுவை...

மன்னர் பேருமைக்கேற்ற கவிதை; கவிதைப் பண்புக்கேற்ற மன்னர் இவ்விரங்கற் கவிதையில் மன்னர் சண்முக இராசா தம் இழுகம் காட்டிச் சிரிக்கின்றார். சோகத்தில் சுவை காண்கிறோம்.

நா. இலக்குமணப்பேருமான் எம். ஏ.

துயரப் பெருமூச்சு

மன்னர் மறைவால் வெளிப்பட்ட மக்களின் துயரப் பெருமூச்சே 'மன்னர் நிலாவில்' என்னும் கவிதையாகியுள்ளது. வசந்தத்தின் வரவினைப் பாடிநின்ற குயில் வாழ்வின் முடிவைப்பற்றிப் பாடினால் எத்தகைய துன்பத்தை இதயம் அனுபவிக்க நேருமென்பதை உணராதவர்கள் இக்கவிதை மூலம் உணர முடியும்.

சே. சேவற்கோடியோன்.

தேன் வீணை தேம்புகின்றது

நிலாக் கதிராக நெஞ்சை நெருடிக் கொண்டிருக்கும் நேயர் ஒருவர் மறைகின்றபோது,

“சாதலும் புதுவன்று; இவ்வுலகத் தியற்கை”

என்னும் தத்துவ வரிகள் கண்ணீரில்கரைந்து விடுகின்றன.

‘இருந்தாலும் இது கொடுமை! கொடுமை! சாவே’

என்று சாவோடு பேசும் உள்ளம் ஆற்றாமை ஊஞ்சலில் அங்குமிங்குமாக அசைந்து வருந்துகின்றது.

என் தித்திப்பு நண்பர் கவிஞர். இராசேந்திரன் அவர்களின் நெடுமூச்சு வரிகள் எவரும் தரமுடியாத நிரந்தர வாழ்வை அரசர் சண்முகராஜா அவர்களுக்கு அளித்து விட்டன.

“உன்கை

தொட்டமரம் நல்லமரம், கனிப மூத்துத்

தொங்கிக்கொண் டிருந்தமரம், வீழ்த்த லாமா?”

-ஏக்கமும் இரக்கமும் கோப்பளிக்க உவமைகளைச் சொல்லி ‘ஓ! சாவே, புரிகின்றதா... எந்தப் பொருளை நீ எடுத்துச் சென்றுள்ளாய்’ என்று கேட்டுத் தேன்வீணை தேம்புகின்றது. சந்தனம் சிரித்தாலும் அழுதாலும் மணமுண்டு. இது சந்தன அழுகை.

வெளிச்சத்தின் கண்ணீரை மெழுகுவர்த்தியில் கரண்கின் றோம். ஒளிச் சொற்களின் வருத்த வார்ப்பான இப்பாடல் கள், சிவகங்கை வேந்தரின் கல்லறையில் வைக்கப்பட்ட மெழுகுவர்த்திகள்தாம்.

நூறு முறை சாகலாம்... மரணத்தைப் பாட்டுத் தோரணங் கள் இப்படி அலங்கரிக்கும் என்றால்.

கவிஞர். ஈரோடு தமிழன்பன்.

மன்னர் உறங்கட்டும்

இந்த உலகில் இலைபோன்ற மனிதர்களை வாழ வைத்து விட்டு, மலர்போன்ற மன்னரைச் சிதைத்த சாவின் கொடுமையைச் சீறி,

"..... கேட்டி ருந்தால்

என்னை நான் கொடுத்திருப்பேன்; அதனை விட்டே

ஏன் அந்தத் தேன் உயிரைப் பறித்தாய்?"

எனக் கொதிப்புடன் கேட்டு, கூரிய மதிநுட்பமுடன் காரண முங் கூறும் பாடல் வரிகளைப் படித்தபோது, வாழ்கின்ற உயிரனைத்தையும் சாவினிடத்து மன்னர் உயிர்க்கு ஈடாகத் தந்து, மன்னரை மீட்டுவந்து வாழவைக்க வேண்டும் என்ற வேகம் முதலில் நெருப்பாக நெஞ்சில் பற்றியது. சாவதால், இப்படி ஒரு கவிதை மாலை கிடைக்குமாயின், நூறுமுறை செத்துச் செத்துப் பிழைக்கலாமே என்ற எண்ணப் பன்னீரால் அந்த வேகம் பின்னர் குளிர்ந்தது.

கறைபட்டுப்போன சாவை நோக்கிக்

"கல்லூசி கட்டுவித்தார்; அவர்க்கு நாங்கள்

கல்லறையைக் கட்டுவிக்க லாமா, கூறு?"

என்று கவிஞர் கேட்கிறார். உண்மையில், அவர் கல்லறை கட்டவில்லை; காலத்தால் அழியாத சொல்லறை கட்டியிருக்கிறார்!

அங்கே—

உணர்ச்சிப் பறவைகள் உள்ளம் உருகிப் பாடுகின்றன!

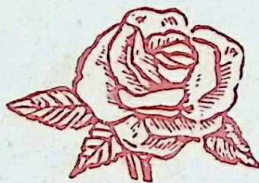
இலக்கியத் தமிழ் இனிய பூக்களைத் தூவுகின்றன!

அங்கே—

மன்னர் சுகமாக உறங்கட்டும்!

இ. சு. பாலசுந்தரம், எம். ஏ.

சித்திரத்தில் தீட்டிச் சிலசேய்து கும்மிட்டுப்
புத்தகத்தில் போற்றிப் புகழ்ந்திடுவோம்-இத்தரையில்
சுனாபகமாம் மாமன்னர் தன்னோரில் லாக்.கோடையை
என்றிசையோர் ஏத்த இனிது.

— பேராசிரியர். சி. இராமாநுசு //